Казка про гарбуза

Жив-був на городі великий Гарбуз. Усі овочі вважали його головним, бо він був найбільшим і найяскравішим. Гарбуз мріяв про пригоди та далекі мандри, думав про те, як йому набридло бути просто красивим, стоячи на місці.

Одного осіннього дня вирішив він знайти скарб. Та покликав він друзів.

– Друзі, – сказав він урочисто, – мені набридло стояти на місці. Я хочу пригод і нових вражень! Я чув про легендарну Печеру Бажань, де кожен знаходить те, про що мріє. Ходімо туди разом!

Огірок усміхнувся, піднявши свій зелений хвостик:

– Пригоди? Я завжди за!

Морква, поправивши свій зелений чубчик, додала:

– А як без мене? Без моєї відваги нам не обійтися.

І от трійця вирушила в дорогу.

Перший день

Йшли вони полем, де сухі трави шелестіли, наче шепотіли щось таємниче. Раптом із-за кущів вискочив хитрий Лис.

– Ну що це за ласощі до мене завітали? – сказав він, облизуючись.

Гарбуз подумав швидко і відповів:
– Ми – посли від Королеви Овочів! Якщо нас з'їсти, вона розгнівається і пришле сюди армію Капустин.

Лис не захотів ризикувати й побіг геть, а друзі зітхнули з полегшенням.

Другий день

На другий день їхній шлях пролягав через темний ліс. У густих заростях причаївся Вовк. Його очі блищали від голоду, а зуби виблискували, як леза.

– Зупиніться, гості! – загарчав він. – Ви ж знаєте, що я не люблю, коли хтось ходить через мій ліс.

Морква сміливо виступила вперед:
– Ми не просто подорожні, а шукачі скарбів! І ти теж можеш знайти щось цінне в Печері Бажань. Але якщо нас з'їси, ніколи не дізнаєшся, де вона.

Вовк задумався, зітхнув і відступив.

Третій день

На третю ніч вони дійшли до річки, де їх зустріла голодна Видра.

– Хто це тут такий смачний посеред ночі? – сказала вона, ляпаючи хвостом по воді.

Огірок хитро відповів:
– Ми несмачні! Тільки подивись, я зелений і гіркий, Морква тверда, а Гарбуз – взагалі незручний для їжі. Тобі краще знайти щось інше.

Видра послухала його і залишила друзів у спокої.

Печера Бажань

Нарешті, втомлені, але щасливі, вони побачили величезну скелю, всіяну таємничими знаками. У ній чорніла глибока печера. Усередині мерехтіло чарівне світло.

Коли Гарбуз, Огірок і Морква зайшли, їх зустріло відлуння голосу:

– Скажіть свої бажання, і я їх виконаю!

Гарбуз сміливо виступив уперед:

– Я хочу, щоб усі знали: ми, овочі, не лише смачні, а й сміливі! Хай наші пригоди стануть легендою.

Огірок додав:
– Я хочу швидко бігати, щоб нас завжди можна було врятувати від небезпеки.

Морква задумалася:
– А я хочу, щоб кожен бачив, що навіть маленькі можуть бути сміливими.

Із печери линуло яскраве світло, а потім усе затихло. Трійця вийшла назовні, і їх зустрів світанок, який наче казав: вони стали іншими – сильнішими, мудрішими та готовими до нових пригод.

Так друзі повернулися додому, де їх чекали захоплені овочі. Відтоді про їхній подвиг розповідали всюди, а Гарбуз, Огірок і Морква завжди були готові до наступної мандрівки.

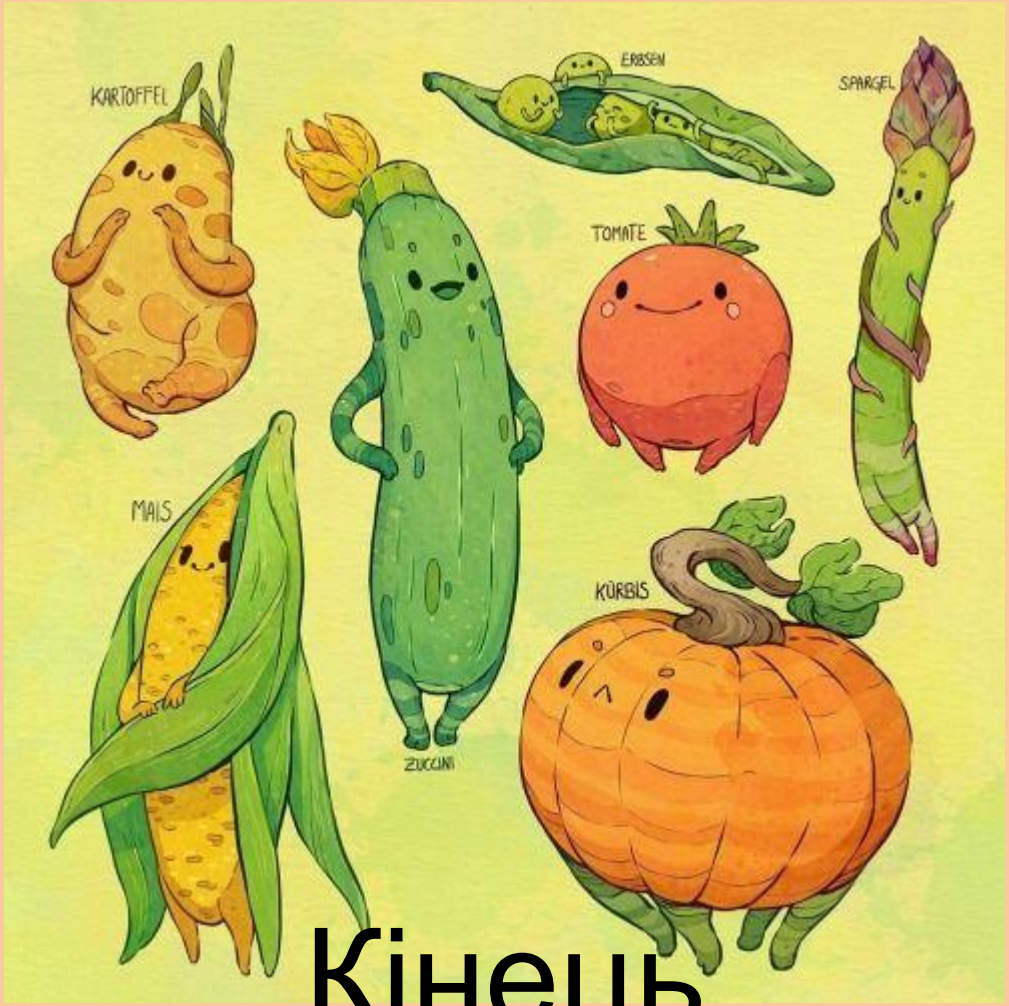

Кінець